

ISBN: 978-625-7303-94-1

© 2018 Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş.

ketebe.com

Ketebe Yayınları: 467

Öykü

Yayın Yönetmeni
Furkan Çalışkan

Dizi Editörü
Aykut Ertuğrul

Proje Editörü
Ahmet Öz

Son Okuma
Asaf Taneri

Yayıma Hazırlayan
Murat k. Murat

Kapak Görseli
Volkan Akmeşe

Kapak
Harun Tan

Mizanpaj
Nilgün Sönmez

1. BASKI

Haziran 2021
İstanbul

Ketebe Yayınları
Sertifika No. 49619
Maltepe Mahallesi Fetih
Caddesi No: 6 Dk: 2
Topkapı 34010 İstanbul
Tel: 212.612 29 30
e-mail: ketebe@ketebe.com

Baskı ve Cilt
Matsis Matbaa Hizmetleri
San. ve Tic. Ltd. Şti
Sertifika No: 40421
Tevfik Bey Mah. Dr. Ali Demir Cad.
No: 51 Sefaköy Küçükçekmece /
İstanbul Tel: 212 624 21 11

Orijinal adı: *Krasnoye Yabluko*

Copyright © E. Ch. Aitmatov, 1964

Türkçe Yayın Hakkı © Ketebe Kitap ve Dergi Yayıncılığı A.Ş., 2021

Türkçe Çeviri Hakkı © Mehmet Özgül, Fatma Arıkan ve Serdar Arıkan, 2021

Bu kitabın yayın hakları Onk Ajans Fikir ve Sanat Eserleri A.Ş.'den devralınmıştır.

Bu eserin çeviri yayın hakkı Mehmet Özgül'ün temsilcisi Onk Ajans Fikir ve Sanat Eserleri A.Ş.'den devralınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

KIZIL ELMA

—

OĞULLA
GÖRÜŞME

Cengiz Aytmatov

Türkçesi

Mehmet Özgül &

Fatma ve Serdar Arıkan

CENGİZ AYTMATOV

1928'de, Kırgızistan'ın Talas eyaletine bağlı Şeker köyünde doğdu. Gençliğini 2. Dünya Savaşı sonrasında zorlu atmosferinde geçiren yazar, erken yaşlardan itibaren çeşitli işlerde çalıştı. Cambul Veterinerlik Teknik Okulu'ndaki eğitimi sırasında edebiyata yöneldi. 1952 yılından itibaren yayımladığı makaleler ve kısa hikâyeler sayesinde Maksim Gorki Edebiyat Enstitüsü'ne kabul edildi ve 1958 yılında mezun oldu. Eğitimi boyunca kısa hikâyeler yayımlamaya devam etse de, esas başarısını 1958 yılında yayımlanan *Cemile* adlı romanıyla yakaladı. Söz konusu romanı izleyen yıllarda Aytmatov, önde gelen Sovyet yazarlar arasındaki yerini alarak *Literaturnaya Gazeta* ve Yazarlar Birliği gibi birçok kültürel kurumun yönetim kurulunda yer aldı. Edebi çalışmaları Lenin Ödülü ve Devlet Ödülü gibi çeşitli ödüllere layık görüldü. Kırgızistan'ın 1991 yılındaki bağımsızlığından sonraki yıllarda siyaseten aktif bir yaşam süren yazar, 10 Haziran 2008 tarihinde, Almanya'nın Nürnberg şehrinde hayata veda etti. Yüzden fazla dile çevrilen eserlerinde, mitleri ve folklorik unsurları çağının siyasi meseleleriyle sentezlemiş, modernlik ve gelecek sorunlarıyla, insan-doğa ilişkilerini yoğun bir biçimde ele almıştır.

MEHMET ÖZGÜL

1936 yılında Nevşehir, Avanos'ta doğdu. Kuleli Askeri Lisesi'nde aldığı Rusça eğitimin ardından Ankara Üniversitesi Rus Dili ve Edebiyatı bölümünden mezun oldu. Bir dönem Genelkurmay Başkanlığında çevirmen olarak çalışan Özgül, bu yıllarda Gazi Eğitim Enstitüsü'nde İngiliz Dili ve Edebiyatı eğitimi aldı. Yüksek lisansını Georgetown Üniversitesi'nde uygulamalı dilbilim alanında yaptı. Albay olarak emekliye ayrıldıktan sonra çevirmenlik çalışmalarına yoğunlaştı. Çehov'un bütün öykülerini 1998, bütün oyunlarını ise 2006 yılında Türkçeye çeviren Mehmet Özgül; Tolstoy, Dostoyevski, Gogol gibi klasik Rus yazarlarından yaptığı çevirilerin yanı sıra İlyah Ehrenburg, Konstantin Simonov, Yevgeni Yevtuşenko, Cengiz Aytmatov, Fazıl İskender, İlf ve Petrov, Yuri Buyda, Lyudmilla Ulitskaya gibi çağdaş Sovyet ve Rus yazarlarından yaptığı çevirilerle de tanınmaktadır.

FATMA & SERDAR ARIKAN

1961 yılında İstanbul'da doğan Fatma Arıkan, 1978 yılında girdiği Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nden 1982 yılında mezun oldu. Ardından SSCB/Leningrad Devlet Üniversitesi Şarkiyat Fakültesi'nde eğitim gördü.

1960 yılında İstanbul'da doğan Serdar Arıkan, 1989 yılında SSCB/Leningrad Devlet Üniversitesi Felsefe Fakültesi'nden, 2007 yılında ise İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu. Evli ve bir çocuk sahibi olan Fatma ve Serdar Arıkan'ın Rusçadan Türkçeye çevirdiği bilimsel ve edebi çok sayıda eser bulunmaktadır.

KIZIL ELMA

—

OĞULLA
GÖRÜŞME

Kızıl Elma / 7

Oğulla Görüşme / 31

KIZIL ELMA

Gece olmuştu ve İsabekov hâlâ yatmamış, öylece oturmuş, mektuba nasıl başlamalı, neler yazmalı diye düşünüp duruyordu. Bu iş çok zordu, hatta nerdeyse imkânsızdı. Yazacak öyle çok şey vardı, öyle çok şey birikmişti ki! Üstelik karısı onun gecikmiş bu itiraflarını kabullenecek miydi bakalım?

Bir aile çatısı altında geçirdikleri zorlu yıllar artık geride kalmıştı. Bunca karşılıklı kalp kırıklıklarından, bitmez tükenmez sitemlerden, onca bozuşma ve barışmadan ve son olarak da bu ayrılıktan sonra karısı şimdi akliselimle, yok hayır, akliselimle değil, sadece basit bir şekilde, insani bir yaklaşımla kendisini anlayabilecek ve affedebilecek miydi? Birlikte yaşamaya başladıkları ilk yıllardaki gibi saf, açık yürekli ve iyi niyetli olabilecek miydi? Ya böyle olamazsa? Ya kendisini anlamazsa ya da daha kötüsü, incinir ve yeniden kadınlık gururundan ve bedbaht kaderinden bahsetmeye başlarsa... O zaman ne yapacaktı?

İsabekov karısının o yakınmalarını kadınlık gururu olarak adlandırdığını hatırladı.

Eşi her zaman kadın arkadaşlarına imrenirdi.

“Fark ettin mi, adam misafirlikte dahi gözlerini karısından ayırmadı, insanların yanında dizlerinin üzerine çökerek karısının ayakkabı bağcıklarını bağlamaktan çekinmedi.”

“Ben yaltaklanmayı ve pohpohlamayı beceremem,” diye kestirip atardı o zaman İsabekov.

“Bunun yaltaklanmayla ne ilgisi var? Sende duyarlılık, içtenlik yok, nasıl ifade edeceğimi de bilemiyorum, sanki sevginden utanç duyuyor gibisin! Ben böyle yaşamak istemiyorum, sevdiğim insanın beni sevdiğini açıkça göstermesinden korkmamasını istiyorum. Diğer türlü benim için aşağılayıcı bir şey. Sen bu konuda hiçbir zaman böyle düşünmedin.”

“Düşünmek de istemiyorum. Buna kafa yoracak zamanım yok benim. Üstelik bu kadar yoğunken, doktora tezi savunman gelip kapıya dayanmışken, böyle önemsiz, kim kimin ayakkabı bağcıklarını bağlamış gibi eften püften şeylere nasıl oluyor da dikkat edebiliyorsun, anlamıyorum!”

“Bunları seninle konuşmak faydasız, sen hiçbir şeyden anlamıyorsun.”

Ama artık şimdi kafasına dank etmişti: eşinin neden bahsettiğini anlıyor, her ne kadar içten içe açıkça kabullenmese de karısının bazı konularda haklı olduğunu hissediyordu.

Karısı yolda yürürken yanından geçenlerin ona bakması İsabekov'un hoşuna giderdi. Kendisi de eşini zarif, çekici ve akıllı buluyordu. Yürüyüşünden de hoşlanırdı. Güzel ve zarif bir yürüyüşü vardı, hele bir de ince topuklu ayakkabı

giydiğinde önünden genç bir kızın yürüdüğünü sanırdın. İnsanların kendisine hayranlıkla baktığını gördüğünde nasıl bir zarafetle dans eder, gözleri nasıl bir mutlulukla dolar ve gençleşirdi. O anlarda İsabekov, karısını daha da bir severdi.

Ama yine de sürekli olarak, karısını özgürce, neden sevdiğini bile sorgulamadan, öylesine salt bir sevgiyle sevmesine engel olan bir şeyler vardı. Bırakmaması gereken bir şeyleri bıraktığı gençlik yıllarındaki haline dönmesi için belirgin bir çaba sarf etmesi gerektiğini belli belirsiz bir biçimde hissediyordu.

İsabekov, eğer hata olarak adlandırılabilirse, hatasını kabul etmek zorundaydı. Ancak kendisini endişelendiren başka bir konu vardı: Birbirlerinden ayrı olmak ve bundan sonra ne yapacaklarına kesin bir şekilde karar vermek için yaygın olarak ifade edildiği gibi, karakter uyumsuzluğundan birbirlerinden uzaklaştıkları şu sıralar, karısı kendini toparlayabilecek, başka türlü olmaya çalışacak, birlikte yaşadıkları hayata dışarıdan bir gözle bakabilecek miydi? Ya yapamazsa? Bu her şeyin bittiği anlamına mı gelecekti? Her şeyin sonu mu olacaktı? Hayır, buna izin vermeyecekti!

İsabekov, defalarca kalemi eline alıp tekrar bıraktı, pence-reye yaklaştı ve ümidi kırılmış bir halde uzun süre duvara yaslanarak dışarıya baktı. Uzun boylu ve oldukça zayıf genç adamın uzun saçları karmakarışıktı.

Günün son otobüsleri köşede duruyor, hızlıca yolcuları alıyor ve kırmızı stop lambalarıyla göz kırparcasına sonbahar gecesinin karanlığında uzaklaşıyorlardı.

Komşu kızla birlikte bir delikanlı birkaç kez apartman girişine yaklaştılar, sonra tekrar uzaklaştılar, yeniden yaklaştılar ve tüm bu süre boyunca yuvadaki çocuklar gibi el ele